

„Kto nepozná Písmo,
nepozná Krista.“

(sv. Hieronym)

Duchovná obnova

November - December 2020

V trinástom storočí plynul život človeka jednoducho a v nesmiernej materiálnej biede. Na hradoch a zámkoch žila šľachta a v učupených chatrčiach poddaný ľud, ale v zime boli všetci vystavení chladu, tme a pološeru. Okrem ľudového liečiteľ'stva, najmä bylinkovými čajmi, lekárska starostlivosť vlastne nebola žiadna.

Hospodárstvo bolo chudobné. Druhá polovica trinásteho storočia však znamená najmä u majetnej šľachty prechod k novým formám života, je to príprava na duchovnú a materiálnu kultúru.

Podľa vzoru Orientu nastupujú svoju cestu do sveta peniaze, čo malo za následok rozvoj remesiel a produkciu výrobkov na predaj. Trináste storočie bolo aj storočím krížiacckých výprav do Svätej zeme. Toto storočie znamená aj nevídaný rozvoj duchovnej kultúry, ktorej iniciátormi boli také osobnosti svätcov ako František z Assisi, Anton Paduánsky, Dominik Guzman, Hedviga Sliezska a Alžbeta Uhorská (Durínska).

Každá doba má svojich svätých. Alžbeta Uhorská je jednou z nich. Bola nielen princeznou z Bratislavy, bývalého Uhorska, ale stala sa ozajstnou princeznou chudobných. Celý svoj život, ktorý mohla vo svojom postavení prežiť v prepychu, zasvätila láske k chudobným.

Svätci nás učia, že svätosť sa dá žiť v každej dobe a v každom postavení. Čo chce povedať táto sympatická svätica dnešnému svetu? Určite to, aby sme nezabúdali na tých, ktorí sú okolo nás, najmä na chudobných. V dnešnej dobe to môžu byť chudobní nielen na tele ale aj na duchu.

**SVÄTÁ ALŽBETA UHORSKÁ,
DURÍNSKA, KŇAŽNÁ**

(1207 – 1231)**LITURGICKÁ SPOMIENKA 17. NOVEMBER**

Svätá Alžbeta Uhorská sa narodila v roku 1207. Svoje detstvo prežila na Bratislavskom hrade. Jej otec Ondrej II. ju

už ako štvorročnú zasnúbil s mladým durínskym kniežat'om Ľudovítom, a preto musela odísť do Durínska na hrad Wartburg v Nemecku, kde vyrastala so svojim budúcim manželom. Svadbu mali v roku 1220 a jej manželstvo bolo veľmi šťastné. S láskou sa starala o svoje tri deti. Už vtedy mala otvorené srdce i ruky pre chorých, chudobných, biednych, čo však nebolo po vôli

manželovým príbuzným. Po bolestnej smrti milovaného manžela bola nútená odísť z hradu Wartburg. Odišla do Marburgu, kde zriadila nemocnicu a ona sama sa v nej starala o chorých. Na Veľký piatok roku 1229 vstúpila do III. rádu sv. Františka a prijala rehol'né rúcho. Zomrela 24-ročná 17. novembra 1231. Štyri roky po smrti ju vyhlásili za svätú.

BOŽIE SLOVO

Bratia moji, nespájajte vieru v nášho Pána slávy, Ježiša Krista, s nadržaním osobám. Lebo ak príde na vaše zhromaždenie muž so zlatým prsteňom a v skvostnom rúchu a príde aj chudobný v chatrnom odeve a vy si všimnete toho, ktorý je oblečený do nádherného rúcha, a poviete: „Ty sa posad' pekne tu!“, ale chudobnému poviete: „Ty si staň tam, alebo si sadni k mojej podnožke!“, vari nerobíte rozdiely medzi sebou a nestali ste sa zlomyseľnými sudcami?!

Počúvajte, moji milovaní bratia! Nevyvolil Boh tých, čo sú vo svete chudobní, aby boli bohatí vo viere a dedičia kráľovstva, ktoré prisľúbil tým, čo ho milujú? A vy ste chudobného znevážili! Neutláčajú vás práve bohatí a nevláčia vás práve oni po súdoch? A nerúhajú sa práve oni vznešenému menu, ktoré sa vzývalo nad vami? Ak však uskutočňujete kráľovský zákon podľa Písma: „Milovať budeš svojho blížneho ako seba samého!“, dobre robíte. Ale ak nadržate osobám, páchate hriech a zákon vás usvedčuje z priestupku (Jak 2, 1-9).

HLAVNÁ MYŠLIENKA

„Musíme tu byť jeden pre druhého, lebo Boh nám ukázal, že on je tu pre nás“ (sv. Alžbeta).

MODLITBA

***Ty si ukázala svet,
čo zmôže v kresťanskej duši
lásk, viera a pokora.
Ty si vynaložila sily svojho srdca,***

***aby si milovala Boha
čistou a plápolajúcou láskou.
Osvedčila si sa ako pravá dcéra evanjelia
v skutkoch milosrdnej lásky.
Ako verná nasledovníčka sv. Františka
podrobila si sa životu kajúcnosti a odriekania.
Vypros aj nám potrebné milosti.
Amen.***

(modlitba Milosrdných sestier Svätého kríža k sv. Alžbete)

ÚVAHA: Bratia moji, nespájajte vieru v nášho Pána slávy, Ježiša Krista, s nadŕžaním osobám. Vari nerobíte rozdiely medzi sebou a nestali ste sa zlomyseľnými sudcami?!

Životopis Alžbety Uhorskej – Durínskej svedčí o tom, že ona vo svojom živote nenadŕžala osobám. Jej láska kvitla pri chorých, chudobných a biednych. Pochopila, že chudobní sú milí v Božích očiach a že sú miláčikmi Pána Ježiša. Svätá Alžbeta mala nesmierny dar pomoci blížnym, najmä chudobným. Tento dar rozvíjala a starala sa oň, takže mohol v jej živote rásť. Obdarovala ním veľké množstvo chudobných a v jej rukách sa premenil na ruže – skutky lásky k chudobným.

Prepošt Dómu sv. Martina v Bratislave Dr. Franz von Komlossy v roku 1907 pri príležitosti 700-stého výročia narodenia sv. Alžbety ju vo veľkej sále bratislavskej radnice nazval prekrásnou ružou slávneho vládnuceho rodu Arpádovcov. Kolíska kráľovského dieťaťa Alžbety stála totiž v najútlejšej spálni na hrade v Bratislave.

Bolo to v novembri roku 1207, keď sa kráľovnej Gertrúde z meránskeho rodu narodilo dievčatko

a o niekoľko dní bola na bratislavskom hrade jedna z veľkých slávností, keď Alžbetu pokrstil strýko Berchtold. Ambiciózna Gertrúda sledovala s veľkým záujmom plány svojho nie menej ctibažného manžela, usilujúceho sa posilniť prestíž Uhorksa spojenectvom s Durínskym a ostatnými kniežatstvami nemeckej cisárskej koruny. V roku 1211 prišli na bratislavský hrad poslovia z ďalekého Durínska do najväčšieho uhorského mesta Bratislavy. Ich úlohou bolo požiadať kráľa o ruku jeho štvorročnej dcéry, princeznej Alžbety pre durínske knieža Ľudovíta, ktoré malo vtedy jedenásť rokov. Matka Gertrúda sa veľmi ťažko lúčila so svojou malou princeznou, ktorú celý kráľovský dvor pre jej krásu a nevinnú detskú dobrodušnosť volal anjelom lásky.

Výchove Alžbety, ktorá bola v cudzine sama, sa venovala veľká pozornosť. Ona svojim vychovávateľkám prácu uľahčila, pretože Boh ju obdaril skvelým duchovným a morálnym talentom, požehnal ju rýchlou chápacosťou a bystrosťou. Najradšej mala vyučovanie náboženstva. Najväčšiu radosť mala z toho, keď sa naučila novú modlitbu. Bola jemná a poslušná, každý deň sa modlila určitý počet modlitieb.

Boh v detskej duši Alžbety zapálil plamienok svojej nekonečnej lásky, ktorý sa rozhořel na veľký oheň lásky k nemu a blíznym.

Hradné nádvorie bývalo často plné smiechu a detského křiku, keď sa dievčatá spolu s Alžbetou hrali na naháňačku, schovávačku a iné detské hry, na ktorých sa z času na čas zúčastňoval aj jej budúci manžel Ľudovít. Vyrastali vedľa seba ako súrodenci. On ju volal milá sestrička, ona na odplatu milý brat. Tieto dve detské duše dospievali v čistote ako křehké

púčky, ktoré rozkvitli a zahoreli k sebe takou veľkou láskou, akú si len možno predstaviť. Ľudovít vyrastal ako opravdivý rytiersky mladík, plný sily, Alžbeta ako cnostné dievča, duchaplná a rozvážna panna.

Už v rannej mladosti sa začali u nej prejavovať budúce cnosti, totiž zbožnosť, pracovitosť, štedrosť. Často vyhľadávala hradnú kaplnku, kde sa vrúcne modlievala; ak bola zatvorená, pobožkala aspoň dvere. Veľmi rýchlo sa naučila priať vlnu a tkať, robila to s radosťou, lebo upradenú vlnu a utkané látky spolu s rôznymi darmi, ktorými milé dievča často obdarúvali, rozdávala chudobným.

Milovaní, snád' aj chudoba dievčat'a v tom zmysle, že bolo samé, opustené v cudzej krajine, prispeli k tomu, že Alžbeta tak veľmi rozvinula svoj dar lásky k chudobným. Okrem rodičov jej chýbala aj rodná vlasť. Chudoba, ktorá sa nás môže dotýkať v rôznom zmysle, nie je vždy na škodu, ak sa nenecháme znechutiť. Ak rozviníme v sebe citlivosť k iným, ktorí trpia ešte viac ako my a s láskou im preukážeme milosrdenstvo.

Kňazná Žofia (matka Ľudovíta) a jej príbuzní mali radi lesk, slávu a boli namyslení, pyšní. Nepáčilo sa im ponížené jednoduché dievča a strpčovali mu život. Možno by to nebol nik iný vydržal, ale Alžbeta znášala všetky ústrky s úsmevom, pretože Ktosí stál blízko pri nej. *Raz však celé príbuzenstvo priviedla takmer do zúrivosti, keď na sviatok Nanebovzatia Panny Márie, stojac v chráme pred obrazom ukrižovaného Krista precítila muky jeho pozemského utrpenia a dojatá sňala si z hlavy svoju korunu. Keď jej to pohoršene vyčítali, povedala: „Nehnevajte sa, ale keď vidím, že môj Spasiteľ má na hlave trňovú korunu, ja nemôžem mať na hlave zlatú korunu, vyzdobenú drahokamami; považujem to za výsmech z neho.“*

Opäť je tu poučenie pre nás, aby sme sa nebáli vzdať Bohu česť a slávu. Jemu predsa patrí moc a sláva, pretože prišiel medzi nás a stal sa kvôli nám chudobným. A hoci na zemi môžeme prijať postavenie, ktoré tu máme, vo svojom živote vždy musíme vyvýšiť Spasiteľa, ktorý za nás položil svoj život.

Láska zvíťazila

V roku 1217 Ľudovít nastúpil na Kniežací trón. S ním sa po panovaní jeho otca, dostal na Wartburg nový duch.

Vo svojom osobnom živote sa Ľudovít ukázal hodný svojho vysokého úradu panovníka. Jeho životným heslom bolo: Zbožnosť, cudnosť a čestnosť. V reinhardbrunnskej kronike je o ňom napísané: *„Z jeho úst nevyšla žiadna lož. Jeho reč bola: Áno, áno; nie, nie. Jeho slová boli vecné a pravdivé, takže im každý uveril ako prísaha. Denne si konal tento zbožný muž svoje úradné povinnosti a v bázni sa modlil k svojmu Bohu. Keď tento dobrotivý pán prišiel do niektorej osady, jeho prvá cesta viedla do chudobinca, dával im ako podporu šatstvo a iné dary.“*

Na durínskom dvore bolo mnoho takých, čo neboli naklonení princeznej Alžbete. Príčinou bol určite aj jej pôvod. V Nemecku ju považovali za cudziu. Ešte viac však proti nej svedčilo jej „podivné“ správanie voči dvoranom, služobníctvu a ostatnému prostému ľudu. Čím ďalej, tým častejšie sa na Wartburgu hovorilo o probléme vrátenia mladej Alžbety späť do Bratislavy.

Nezabúdajme, že Boh v našom živote koná svoje dielo. Nikdy sa nemusíme obávať toho, čo s nami bude, ale máme sa odovzdať do jeho svätej vôle, tak ako to robila Alžbeta.

Keď čestný rytier Walter von Vargila, ktorý bol po Alžbetu v Bratislave a bezpečne ju doviedol na hrad Wartburg, videl a počul, ako sa k Alžbete správa Ľudovítovo príbuzenstvo, chcel sa s ním o tom dôverne porozprávať.

„Milý pane, chcete si ponechať dcéru uhorského kráľa ako budúcu manželku tu, alebo ju chcete poslať domov?“

Knieža ukázalo na horu Inselberg a povedalo:

„Vidíš tú veľkú horu, čo sa týči pred nami? Keby bola z čistého zlata a mojím majetkom, zriekol by som sa ho radšej než svojej lásky k Alžbete.“

Počúvajte, moji milovaní bratia! Nevymolil si Boh tých, čo sú vo svete chudobní, aby boli bohatí vo viere a dedičia kráľovstva, ktoré prisľúbil tým, čo ho milujú?

Boh si vyvolil chudobných. Alžbeta a Ľudovít, ktorý sa stal jej manželom, im boli naklonení. Za toto okusovala Alžbeta nevďak a nepochopenie.

Snúbencov zosobášil mohučský biskup. Ľudovít mal dvadsať a Alžbeta 13 rokov.

Aj napriek svojej veľkej láske k Ľudovítovi Alžbeta nebola schopná splynúť so spoločnosťou, do ktorej ju manželský zväzok nútil. Mala pocit, že jeho samého a jeho príbuzných obťažuje. Za to konala po nociach pokánie, dokonca sa vraj tajne bičovala, aby ovládala svoje vášne. Vždy však bola veselá a priateľská, spoločenská a robila výčitky tým, čo sa tvárili smutne, zatrpknuto. Hovorila vraj, že vyzerajú, ako keby

chceli vystrašiť Pána Boha; ak ich dačo trápi, tak nech sa s tým zdôveria Pánu Bohu.

Milovaní, aj my môžeme niekedy za svoje presvedčenie trpieť. Boh nám pomôže, ak mu budeme verní, ak budeme na strane jeho pravdy a lásky. Častokrát nevieme pre svoju tvrdosť preukázať milosrdenstvo bližným, najmä chudobným. Toto však nie je správne. Ak sme chudobným a biednym ublížili, Pán nás môže priviesť k tomu, že cez utrpenie spoznáme, že sme konali nesprávne.

Svätá Alžbeta nás učí skláňať sa k chudobným. Skutky pokánia sa ešte znásobili, keď sa so súhlasom manžela zoznámila so svojim spovedníkom Konrádom z Marburgu. Jemu sa zaviazala, že sa zdrží všetkého, čo pochádza z nespravodlivo vynútených daní a poplatkov a že bude jesť len také jedlá, čo pochádzajú zo spravodlivých príjmov z majetkov jej manžela. Tento záväzok týkajúci sa jedla ju často prinútil k tomu, že odišla od stola hladná.

Konrád z Marburgu chcel tento príkaz o jedle presadiť prostredníctvom Alžbety, pretože na mnohých nemeckých kniežacích dvoroch, durínske nevynímajúc, sa jedlom plytvalo, najmä pri rôznych slávnostných príležitostiach, a obžerstvo a opilstvo ani nepokladali za ťažké hriechy. Obaja teda, Alžbeta i Konrád, majú zásluhu na tom, že obžerstvo a opilstvo boli zaradené medzi sedem hlavných hriechov. Pobúrenie voči nej vzniklo priamo pri jedálenskom stole, keď odmietala zúčastňovať sa na tých- to orgiách.

Svätá Alžbeta nás učí nielen duchu chudoby, ale aj triezvosti v pití a jedení. Jej príklad nás povzbudzuje, aby sme sa neobohacovali na úkor chudobných.

Alžbeta v službe chudobných

Alžbeta napriek tomu, že sa stala matkou troch detí, neprestávala s dobročinnosťou voči biednym a chudobným. Odkedy sa stala matkou, ešte viac spolu- cítila s ľuďom, ešte hlbšie a bolestnejšie prežívala jeho biedu a cítila sa zodpovednou za osudy ubiedených matiek a ich detí. Ľudovít jej v tom nebránil, dal jej úplnú voľnosť a plnú moc nad tým, čo chcela urobiť na Božiu slávu v ich prospech.

Pri hradnej bráne sa zhromažďovali zástupy chudobných žien a detí, aby dostali priamo od kňaznej skromný dar. Mrzákom a chorľavým dovolila prísť až na hradný dvor. Vlastnoručne ich umývala, kúpala. Hradné stráže ich na jej príkaz vpustili dokonca až do miestností hradu.

Osadenstvo hradu sa s hrôzou pozeralo, ako sa chudoba stále viac zhromažďuje v okolí hradu i priamo na hrade. Alžbeta zašla až tak ďaleko, že sa na hrad dostali i malomocní, ktorých sa ostatní štilili, a ona ich umývala a kúpala, dokonca uložila do manželskej postele. Ale to už možno hovoriť o pobúrení osadenstva zo strachu pred nákazou. Ľudovítova matka Žofia sa priam ostro postavila proti Alžbete, lebo sa bála o zdravie svojho syna.

„Pod'ťe so mnou, milý synu, pozrite sa a posúď'ťe, ako zachádza Alžbeta s vašou posteľou, špiní ju chorľavými ľuďmi, čím môžete utrpieť ujmu na svojom tele.“

Keď sa Ľudovít uklonil nad posteľou, Boh mu otvoril jeho duchovný zrak, a on uvidel v tomto úbohom človeku kríž a na ňom nášho umučeného Pána. Premohol ho akýsi zvláštny vrúcny pokoj, obrátil sa k Alžbete a povedal jej: *„Alžbeta, moja drahá sestra, takýchto hostí by si mi mala ukladať do postele častejšie, za to ti len ďakujem.“*

Milovaní, postoj týchto dvoch mladých ľudí z kráľovského dvora bol naozaj neobvyklý. Ak by sme si ho

premietli do dnešných čias, bol by aj pre nás nepochopiteľný. Ani my sa nebojme nákazy v dnešnej dobe, ale najskôr urobme všetko preto, aby sme sa chránili, tak ako nás k tomu vyzývajú štátnici či zdravotníci. Ak všetko toto urobíme, o to ostatné sa nestarajme, ale odovzdajme sa do rúk Boha, ktorý sa o nás stará.

So svojimi služobníkami Alžbeta navštevovala domy chudobných: nosila im chlieb, mäso, múku a ďalšie potraviny. Jedlo osobne rozdávala a pozorne kontrolovala odevy a lôžka chudobných. Keď o jej správaní referovali manželovi, nielenže sa na to nehneval, ale odpovedal tým, čo ju obviňovali: „Kým mi nepredá hrad, nevadí mi to, ba teším sa tomu!“ V tomto kontexte sa nachádza aj zázrak chleba, ktorý sa premenil na ruže. Keď raz Alžbeta kráčala po ceste so zásterou plnou chleba pre chudobných, stretla manžela a ten sa jej spýtal, čo to nesie. Odkryla zásteru, a namiesto chleba sa v nej zjavili nádherné ruže. Práve tento symbol dobročinnnej lásky sa často opakuje v zobrazeniach svätej Alžbety (Svätý Otec František).

Alžbeta sa javí spolu s Konrádom, jej duchovným vodcom, ako zástupkyňa práv ľudu proti prechmatom kniežacích dvorov, ktoré boli vtedy celkom bežné. Nevedomky sa stáva nositeľkou sociálnej reformy. Poukazuje na rozpor medzi chudobným ľuďom a kniežacou mocou.

Alžbeta žila na Wartburgu celkom oddaná skutkom lásky k blížnym a dolu na úpäť hradu, založila špitál, do ktorého stále prijímala chudobných a chorých, v ktorom zhromažďovala predovšetkým núdzne deti a stala sa im skutočnou matkou. Medzi deťmi uprednostňovala choré, slabé, postihnuté svrabom... brala ich na kolená a kupovala im hračky. Dospelí prijatí do chudobinca museli pracovať. Keď

chudobným ženám podarovala cennejšie róby z dvora, pridala poučenie: „Nepoužívajte ich na svoje potešenie, ale ich predajte, za utržené peniaze si nakúpte potrebné veci a najmä usilovne pracujte.“

Milovaní, svätá Alžbeta, podobne ako sv. Vincent de Paul, nepomáhali chudobným len v ich materiálnej biede, ale aj v duchovnej. Učili ich, ako majú správne žiť, aby si zabezpečili živobytie. A pretože túto svoju sociálnu činnosť vykonávali s veľkou láskou, boli úspešní. Vo svojej dobe boli vodcami chudobných preto, lebo sa nestavali nad nich, nevyvyšovali sa, ale žili podobne ako oni.

Smrť Ľudovíta

Na poradách v Cremona, ktoré viedol cisár Fridrich II., bola hlavným bodom programu križiacka výprava do Svätej zeme. Medzi tými, ktorí prijali znamenie kríža, bol aj durínsky markgróf Ľudovít. Rozhodoval sa len s ťažkým srdcom, lebo Alžbeta mala byť už po tretíkrát matkou. Avšak povinnosť, predovšetkým boj za vieru a aj politická múdrosť ho prinútili prijať kríž.

Kým Ľudovít tiahol na čele križiackeho vojska do diaľav, kňazná sa zlomená smútkom vrátila na hrad. Doma sa obliekala do svojich vdovských šiat a žili v samote a smútku, v predtuche toho, čo sa čoskoro malo splniť.

Ľudovít, ešte na ostrove sv. Ondreja, skôr než vstúpil na loď, dostal horúčku. Napriek tomu na loď nastúpil, a čoskoro zomrel. Do Durínska vyslali poslov so zvesťou o jeho žalostnej smrti.

V krajine je nový panovník, Henrich Raspe, Ľudovítov brat, odmeraný skupáň. Alžbetina prvá etapa života, etapa milovanej a milujúcej žena a matky, sa skončila.

Milovaní, každý z nás prežíva vo svojom živote radostné i bolestné chvíle. Aj v takýchto chvíľach sa musíme rozhodnúť, akým smerom sa vyberieme. Takéto rozhodnutia nie sú vždy ľahké. Ale Božia ruka, ktorá je stále rozprestretá nad nami, aj nad našou úbohosťou, nás nikdy neopustí. Bude nás viesť v každej chvíli nášho života, až k naplneniu nášho šťastia. Pretože Alžbeta už nemala v Marburgu žiadneho zástancu ani pre seba ani pre chudobných, odišla do Eisenachu. Tu sa začal pre ňu nový, celkom iný život. Na svoje živobytie si musela sama zarábať alebo žobrať. V Eisenachu sa však na osamelú kňažnú bez vznešeného sprievodu, na uliciach v neskorých nočných hodinách, pozerali s údivom. Obyvateľom mesta pripadala ako pomätená.

Aj nám sa môže stať, že pre pravdu a lásku, ktorej sa kvôli Kristovi nechceme vzdať, prichádzame o mnohé výhody. Ale náš postoj by sa nemal meniť ani v ťažkej dobe. Boh nás skúša, a chce vedieť, či sme ho hodní. V duchu františkánskej chudoby sa z markgrófkы Alžbety Durínskej stala františkánska charitná sestra.

Odňatie dôchodkov zo svadobného daru nebolo jedinou príčinou jej odchodu z Wartburgu. Bol to spôsob života na kniežacom dvore, ktorý jej citlivá, spravodlivá a sociálne cítiaca duša nemohla zniesť. Vo františkánskom kostole žiaľ jej srdca ustúpil pocitu konečného oslobodenia.

O deti sa postarala tak, že ich rozposlala na rôzne miesta na výchovu. Toto odlúčenie od detí považovala len za dočasné a vynútené, pretože nemohla pre ne v Eisenachu zabezpečiť prístrešie, ani opateru a stravu. Alžbeta nerátala s tým, že sa

bude musieť rozísť s deťmi, bol to len dôsledok jej odchodu z Wartburgu. Jej duša patrila deťom, ale nielen vlastným. Nijaká žena nerozšírila dovedy svoje duchovné i hmotné materstvo do takej miery, ako to urobila ona.

Milovaní, Boh nás v živote vedie k tomu, aby naše rozhodnutia boli správne, v súlade s Božou vôľou. Len načúvajte jeho hlasu a on nám vždy pomôže správne sa rozhodnúť.

Raz sa stretla Alžbeta na úzkom prechode cez kaluž so starenou, ktorá predtým od nej tiež dostala almužnu. Starena do nej tak surovo strčila, že Alžbeta spadla do blata. Ovdovená a všetkými opustená kňažná si pomyslela na sv. Františka a jeho chápanie dokonalej radosti, vstala s úsmevom a pri najbližšej studni si očistila plášť. V Marburgu postavili na jej želanie vedľa františkánskeho kláštora chalupu z dreva a hlíny. Tu sa úplne podriadila magistrovi Konrádovi, inak sa však celkom pripojila k rádu sv. Františka. *Na Veľký piatok roku 1299 v kaplnke františkánskeho kláštora položila svoje ruky na odhalený oltár a zriekla sa svojej vôle, všetkej nádhery sveta a všetkého, čo Spasiteľ sveta žiada, aby opustila. Fráter Burghart jej ostrihal vlasy, obliekol ju do sivého habitu a opásal povrazom.*

Alžbeta mala už pripravené plány na zriadenie troch špitálov. Ako františkánka nemohla mať pri sebe svoje deti; musela sa teda s nimi rozísť a dať ich na výchovu. Deti rozposlala preč navždy: Hermana a Žofiu na zámok Kreuzburg, najmladšie, sotva trojročné dievčatko Getrúdu do kláštora premonštrátok. Zbavila sa potešenia aj z vlastných detí.

Na jeseň 1231 vážne ochorel magister Konrád z Marburgu, preto si dal zavolať Alžbetu, svoje duchovné dieťa, a spýtal sa jej, ako si mieni zariadiť život po jeho smrti. Nato

prekvapenému Konrádovi povedala, že ona zomrie skôr. Duševné útrapy, ktorých sa od odchodu Ľudovíta na kržiacku výpravu a jeho následnej smrti nikdy nezbavila, nadľudská námaha v špitáli a kajúcny život v neustálom odriekaní predčasne vyčerpali telesné sily mladej ženy. Približujúci sa čas prechodu do večnosti očakávala s pocitom radosti, vyrovnania.

V dvadsiatompiatom roku svojho života bola Alžbeta v cieľi svojej túžby. Usnula a zomrela v noci na svitaní zo 16. na 17. novembra 1231. Zvesť o jej smrti sa rozšírila rýchlosťou blesku.

Zázraky

Vo vtedajšom Nemecku bola sv. Alžbeta už za života známa ako matka chudobných a ubiedených detí a považovali ju za svätú. Preto hneď po jej smrti začali púte k jej hrobu. Matky kládli naň svoje zmrzačené deti, aby boli účastné na jej milosti. Päťročný chlapec Dietrich z mohučskej diecézy sa uzdravil zo slepoty. Triapolročný chlapček Henrich z Fronhausenu mal už všetky znaky mŕtveho; jeho matka v skalopevnom presvedčení, že ho sv. Alžbeta preberie k životu, ho priniesla k jej hrobu a položila naň – chlapec sa zo smrteľného spánku prebral. Školák Burghard z Aschaffenburgu sa utopil v rieke, sv. Alžbeta ho oživila...

Cesta svätých je vydláždená častými úskaliami a nepochopením. A taká je aj cesta nás všetkých, ktorí sa usilujeme o dobro a lásku, o večné šťastie. To, čo mnohí na nás odsudzujú, ak bolo konané z lásky k Bohu a bližným, raz zažiarí ako svetlo, ktoré nás bude sprevádzať do nebeských výšin. Pravda o svätej Alžbete už zažiarila v plnej kráse a žiarí od trinásteho storočia až podnes. Aj dnes môžeme čerpať

posilu z ovocia jej života, ktorý prežila vo veľkej láske k Bohu a k jeho chudobným.

ROZHOVOR S MATKOU

DRAHÁ MATKA MÁRIA,

ty si vo svojom živote prežívala chudobu z lásky k nám, čo znamená chudoba pre nás?

MILOVANÍ,

chudoba, ktorú prežívate, nie je vždy materiálna, ako tomu bolo v trinástom storočí, keď žila svätá Alžbeta. Dnes môžete prežívať chudobu v rôznych oblastiach (vo vzťahoch, v nedostatku času, v nesprávnych spôsoboch života, v nedostatku lásky, úcty...) Prajem vám, aby sa vám darilo odstraňovať chudobu, a to nielen tú materiálnu, zo všetkých oblastí vášho života. Snažte sa ju odstraňovať najmä pri absencii čistej, nezištnej lásky, ktorej je medzi vami tak málo.

DRAHÁ MATKA MÁRIA,

Ďakujeme ti za tvoju nezištnú lásku.

SPYTOVANIE SVEDOMIA

- 1. Je mi svätá Alžbeta vzorom odovzdanosti do Božej vôle, ktorú prejavila už vtedy, keď ako dieťa musela odísť do cudziny?**
- 2. Učím svoje deti, vnúčatá modliť sa?**

- 3. Verím, že deti sú veľmi vnímavé na Boha a jeho lásku?**
- 4. Vštepujem im od malička lásku k chudobným?**
- 5. Snažím sa premieňať chudobu vo svojom živote na cit lásky iným, na milosrdenstvo?**
- 6. Viem, že ak trpím, je mi Ježiš Kristus blízko?**
- 7. Má Spasiteľ v mojom živote prvé miesto?**
- 8. Učím sa prijímať nespravodlivé odsúdenie?**
- 9. Snažím sa o radosť, ktorú mi dáva Duch Svätý za snahu o svätý život?**
- 10. Premáhám svoju zatrpknutosť? Zdôverujem sa so svojimi problémami Pánu Bohu?**

PREDSAVZATIE

Každý deň sa budem snažiť urobiť skutok lásky k blížnemu.

MODLITBA

***Môj Bože,
robme ľuďí šťastnými!***

(sv. Alžbeta)

Použitá literatúra:

E. Géze, Princezná chudobných

Vydáva: Rodina Nepoškvrennej

Spracovala: sr. M. Jaroslava

Objednávky prijímame na adrese:

Rodina Nepoškvrennej, 038 31 Vrúcko 190

t.č. 043/4933741, e-mail: rodinaneposkvrennej@gmail.com